

Contant geld

In Hoog Catharijne dronken we wat in een zaak, die een heel apart apparaat bleek te hebben voor het afrekenen. Je kon er op aangeven hoeveel fooi je wilde geven: 10, 20 of 30 procent. 'Geen' behoorde ook tot de mogelijkheden. Maar je moet wel een hart van steen en een bord voor je kop hebben om onder de toeziende blik van degene, die je bediend heeft, 'geen' in te tikken.



5 euro voor een oudere junk

Even later had ik nog een aparte financiële beleving op het Vredenburg, het plein vóór Hoog Catharijne. Ik werd er aangesproken door een oudere junk op een fiets. In beleefde, ietwat hoogdravende taal vertelde hij me dat er in de buurt een gelegenheid was waar ouderen iets konden eten of drinken, waar hij graag gebruik van zou maken. Daarvoor had hij – 'ik mocht natuurlijk 'nee' zeggen, want hij was niet asociaal' - 5 euro nodig. En of ik hem die misschien wilde geven. Nogmaals: ik mocht natuurlijk 'nee' zeggen.

Zoals vrijwel iedereen tegenwoordig had ik alleen maar een pinpas op zak, wat ik hem vertelde. Daar wist hij raad op. Hij wees me op de geldautomaat aan de overzijde van het plein, daar kon ik prima 5 euro pinnen. Gedwee liep ik daar naar toe, stopte m'n kaart in de automaat en realiseerde me toen dat die apparaten nooit een bedrag van 5 euro geven, het kleinste bedrag is 20 euro. Dat toetste ik dus in. Maar toen stond ik voor de vraag of ik de man 20 euro zou geven. Dat vond de zuinigaard in mij toch een beetje veel, dus ik ging een aanpalende cosmeticawinkel binnen met het biljet van 20 in mijn hand en vroeg de verkoopster of ze contant geld in kas had. Die keek me verschrikt aan, stond daar nou een overvaller voor haar toonbank?

Klaarblijkelijk zag ik daar, wapperend met 20 euro, niet naar uit, dus ze trok de kassa open en overhandigde me 4 briefjes van 5. De junk-op-de-fiets hield het van een afstandje goed in de gaten. Ik liep naar hem toe en gaf hem 2 briefjes van 5, eentje vond ik opeens wel erg krenterig. Na een hartelijk 'dankuwel' spurte hij weg, naar de theeschenkerij voor ouderen of zijn dealer.

Als een mak schaap

Waarom reageerde ik als een mak schaap op zijn verzoek? Dat vroeg ik me later wel af. Waarschijnlijk mijn gereformeerde opvoeding en zijn beschaafde aanpak, maar ook het feit dat ik even tevoren voor een kleine 100 euro leuke, maar volstrekt onnodige, bijouerieën had gekocht. Hoe dan ook, ik besloot voortaan altijd weer [contant geld](#) bij me te hebben. Vast tot blijdschap van de orgelman, die elke woensdag het centrum van mijn woonplaats opfleurt. Veel te lang ben ik die met schuldbewuste blik voorbij gelopen zonder iets in zijn bakje te doen. Ik had immers alleen een pinpas bij me.

(bron: **Cisca Dresselhuys**)